

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Άρθρον του γνωστού δημοσιογράφου Άντρέ Μωζέ)

Στό Χόλλυγουντ υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων: Έκείνοι που ζούν μια εύθυμη ζωή και δεν σκέφτονται τίποτε κι' εκείνοι που βασανίζονται από ένα σωρό σκέψεις. Οί πρώτοι είναι οί «άστερες» που τώρα αρχίζουν την καριέρα τους. Έτσι τους έχει τυφλώσει ή δόξα και νομίζουν ότι ή ζωή δεν είναι τίποτε άλλο από ένα χαμόγελο. Μένουν γοητευμένοι από τὰ όλονύκτια γλέντια, τις ώμορφες θίλλες, τὰ πολυτελή αυτοκίνητα και περνούν τις μέρες τους στα καταστήματα νεωτερισμών, σπαταλώντας τὰ άφθονα λεφτά που άρχισαν να κερδίζουν τόσο άνέλπιστα. Οί άλλοι όμως αρχίζουν να περιορίζουν υπερβολικά τή ζωή τους, να τήν άπλοποιούν και να μη δίνουν πειά ούτε ένα σεντ για τὰ χειροκροτήματα, τή δόξα και τὰς έκδηλώσεις θαυμασμού τών φίλων των. Αυτοί είναι οί άπογοητευμένοι. Οί άνθρωποι οί οποιοί, άφοδ δοκίμασαν όλες τις διασκεδάσεις και τις χαρές τής ζωής, κατάλαβαν τέλος ότι ή εύτυχία εύκολότερα βρίσκεται σε μια καλύβα παρά σ' ένα πολυτελές μέγαρο.

Ποιές όμως είναι ή άπογοητεύσεις τών μεγάλων «αστέρων»; Τί έκαμε τους διάσημους γόητες και τις χαριτωμένες βεντέτες να καταλάβουν τήν ματαιότητα τών έγκοσμίων; Ίδου τί μου έδήλωσαν όταν είχα τὸ θάρρος με τὸ δικαίωμα που μου δίνει ή φιλία μας να τους κάνω αυτές τις τόσο άδιάκριτες έρωτήσεις:

Ή Γκρέτα Γκάρμπο διάτασε πάρα πολύ για να μου δώση μια άπάντησι.

— Ή ζωή, μου είπε, είναι μια σειρά άπογοητεύσεων. Κ' ίσως ὁ άνθρωπος να έπαυε να τήν αγαπάη αν δεν υπήρχε ή εύτυχία που διαρκεί μια στιγμή. Ναι, ή χαρά, ὁ έρωσ, ὁ ένθουσιασμός, μια μόνο στιγμή να τρυπώσουν στην καρδιά μας μπορεί να τήν κάνουν να ξεχάση όλα της τὰ θάσανα. Γι' αυτό τὸ λόγο οί περισσότεροι άνθρωποι αγαπούν παράφορα τή ζωή, ακριβώς γι' αυτές τις ελάχιστες στιγμές τής εύτυχίας. Για να είμαι ώστόσο ειλικρινής, αυτές ή στιγμές στη ζωή μου ήσαν πολύ λίγες. Ίσως γιατί από χαρακτήρος είμαι μελαγχολική και δεν ένθουσιάζομαι εύκολα. Όσο τώρα για τήν πιο μεγάλη άπογοήτευσί μου, αυτή ήταν ή άκόλουθη: Τὸν καιρό που ήμουν μια φτωχή μανικουρίστα πίστευα ότι ή κομψές τουαλέττες θά μ' έκαναν άξιαγάπητη και θά μου χάριζαν ένα μεγάλο έρωτα. Όταν γέμισα από αυτές τήν γκαρνταρόμπα μου κι' άρχισα να κάνω μεγάλη ζωή, κατάλαβα με άπέραντη θλίψη ότι στὸν άληθινὸ έρωτα ή εμφάνις δεν παίξει κανένα ρόλο, τὸ δημιουργεί μόνο ένα σωρὸ εφήμερες περιπέτειες. Κι' αυτό μὰ τήν άλήθεια ήταν ή μεγαλύτερη άπογοήτευσίς τής ζωής μου.

Ή Τζόαν Κράουφορντ επίσης όταν τήν ρώτησα να μου πη ποιά ήταν ή πιο πικρή άπογοήτευσί της, μου έξωμολόγηθηκε:

— Από τὰ παιδικά μου χρόνια συνδεόμουν φιλικά με έναν νέο. Ήταν έξαιρετικά συμπαθής κι' εύγενικός. Μου φερόταν δὲ πάντα με τόση τρυφερότητα, που υπέθετα ότι με σέβονταν και μ' αγαπούσε. Όταν δέχθηκα να χορέψω όμως στα μιούζικ-χάλλ και να παίξω στὸν κινηματογράφο, ὁ παλιὸς φίλος μου διέκοψε κάθε σχέσηι μαζί μου και μου δήλωσε: «Ποτὲ δεν φανταζόμουν ότι θά έπαιρνες τὸν... κακὸ δρόμο. Δεν σε κατηγορῶ, γιατί ὁ καθένας μπορεί να ζήση ὡπως θέλει. Μὰ

μου είναι άδύνατο να σε θεωρῶ φίλη μου. Άρχισες πειά να μου προκαλῆς τήν αντίπαθεια. Τώρα οί μόνοι που σου ταιριάζουν είναι οί πλούσιοι θαυμασται με τους ὁποίους από δω και πέρα μπορεί να έχης εύθυμες περιπέτειες». Κι' έφυγε από κοντά μου και ποτὲ πειά δεν μου έγραψε ούτε ένα γράμμα. Αυτή ήταν ή πιο μεγάλη άπογοήτευσίς τής ζωής μου, γιατί αυτόν τὸν νέο τὸν θεωρούσα πραγματικὸ φίλο μου κ' υπέθετα ότι μπορούσε να γνώριζε τὸ χαρακτήρα μου.

Ή Νόρμα Σήρερ επίσης είχε τήν έξης τραγική άπογοήτευσί:

— Μια νύχτα, μου διηγήθηκε, καθὼς επέστρεφα από μια φιλική συγκέντρωσι με τ' αυτοκίνητό μου, στη μέση τής σκοτεινής λεωφόρου είδα ξαπλωμένον έναν άνθρωπο. Είπα φυσικά στὸ σωφέρ να σταματήσει και να συμμαζέψη αυτόν τὸν δυστυχισμένο. Ήταν ένας άνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, υπερβολικά κακοντυμένος. Ωστόσο μου έκαναν έντύπωσι τὰ χέρια του, τὰ ὁποία ήσαν λεπτά και μοιάζαν με χέρια άριστοκράτη. Τὸν ὡδήγησα φυσικά στη θίλλα μου, τὸν περιποιήθηκα και τὸυ έδωσα τὸ καλύτερο δωμάτιό της για να κοιμηθῆ. Ήμουν εύχαριστημένη για τήν καλή πράξι που είχα κάνει κι' άποσύρθηκα στὸ διαμέρισμά μου για ν' άναπαυθῶ. Τὸ πρωτὶ όμως ζύπνησα έντρομη από τις φωνές τών υπηρετῶν και τὸ θόρυβο. Από τὸ παράθυρό μου είδα κατόπιν ένα σωρὸ αστυνομικούς να έρευνοῦν προσεχτικά τὸν κήπο. Άνησύχησα. Μὰ δεν άργησα να καταλάβω τί είχε συμβῆ. Ὁ «φιλοξενούμενός» μου ήταν μέλος μιας επικίνδυνης σπειρας. Είχε δὲ προσποιηθῆ τὸν πεινασμένο άλήτη, βέβαιος ότι κάποιος πλούσιος θά τὸν περιμάζευε. Ή τύχη έφερε έμένα στὸ δρόμο του. Όταν λοιπὸν ήσυχάσαμε ὅλοι στη θίλλα, αυτός άνοιξε τις πόρτες, βοήθησε τή συμμορία να μπῆ και ν' άπογυμνώση τὰ δωμάτια και τέλος έξαφανίστηκε μαζί τους... Αυτὸς ὁ άνθρωπος με πίκρανε τόσο πολύ, ὡστε μ' έκανε να χάσω τήν εμπιστοσύνη μου για ὄλο τὸν κόσμο.

Ή χαριτωμένη ήθοποιός Σιμόν Σιμόν είχε επίσης ένα σωρὸ άπογοητεύσεις στη ζωή της, μὰ ή μεγαλύτερη είναι εκείνη που δοκίμασε κατά τήν άφιξί της στὸ Χόλλυγουντ. Όλες ή βεντέτες και οί γόητες νόμισαν ότι ήταν προσποιητή ή παιδική άφέλειά της και άρχισαν να τής δημιουργοῦν ένα σωρὸ σκανδαλιστικές Ιστορίες για να τήν έκθέσουν. Γι' αυτό τὸ λόγο ή γοητευτική Σιμόν Σιμόν για αρκετοὺς μήνες έπαιζε τὸ ρόλο τὸυ θύματος, πράγμα που τή στενοχωροῦσε πάρα πολύ. Κι' αυτό, μὰ τήν άλήθεια, τήν είχε τόσο άπογοητεύσει που για πρώτη φορά στη ζωή της έχυσε δάκρυα πικρά.

Μὰ κ' ή Κλάρα Μπόου δοκίμασε μια τραγική άπογοήτευσί που τής πλήγωσε τήν καρδιά της. Τὸν καιρό που ὅλοι τήν θεωρούσαν νευροπαθή και έγραφαν ότι έπρεπε να κλεισθῆ στὸ ψυχιατρεῖο, δεν διάστασε άκόμη κι' ὁ πιο στενός φίλος της να βεβαιώση ότι πράγματι ή Κλάρα Μπόου είχε στιγμάς μεγάλης άνισορροπίας. Αυτή δὲ ή κατάθεσίς του ελήφθη σοβαρά ὕπ' ὄψιν κι' έτσι ή άτυχη βεντέττα κλεισθηκε σε μια νευρολογική κλινική για να συνέλθη και να παύση να κινή τήν κατακραυγή τὸυ κόσμου με τις πράξεις της.

Ή Τζόαν Κράουφορντ σε ένα επιτυχεστάτο σκίτσο.